

Nr 156

Av herrar **Elmgren** och **Ollén**, *angående ändring av kommunalskattelagens regler om beskattning av ersättning till riksdagsmän.*

Enligt 1 § nu gällande stadgar om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande utgår dels till alla riksdagsmän grundarvode med 12 000 kronor för år, dels kostnadsersättning med 3 000 kronor för år till riksdagsman bosatt i stockholmsområdet och med 8 000 kronor för år till annan riksdagsman. Jämlikt 32 § 3 mom. kommunalskattelagen är sådan kostnadsersättning icke skattepliktig intäkt. Här säges nämligen, att såsom intäkt icke skall upptagas vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader. Som exempel härpå angives bland annat traktamentsersättning ävensom kostnadsersättning, som enligt därom meddelade bestämmelser utgår för fullgörande av uppdrag såsom riksdagsman eller ledamot av allmänt kyrkomöte. Det säges också i stadgandet, att skatteskyldig icke äger göra avdrag för underskott, som kan uppkomma därigenom, att anvisat anslag icke förslår till täckande av därmed avsedda utgifter.

Vid 1958 års B-riksdag remitterades till konstitutionsutskottet fullmäktiges i riksgäldskontoret skrivelse den 16 oktober 1958 med överlämnande av betänkande med förslag, avgivet av 1957 års riksdagsarvodetsutredning. Genom beslut av riksdagen har behandlingen av skrivelsen uppskjutits till innevarande riksdag, varför det i betänkandet framlagda förslaget nu är beroende på riksdagens prövning.

Enligt nämnda förslag skall, jämte ett arvode å 24 000 kronor, till riksdagsmän bosatta utanför stockholmsområdet utgå traktamente. Någon annan ersättning för kostnader i samband med riksdagsmannauppsdragets fullgörande föreslås ej skola utgå. Beträffande traktamentet har utredningen uttalat, att det borde betraktas som en sådan skattefri förmån, som i kommunalskattelagens 32 § 3 mom. avses med traktamentsersättning. Det särskilda omnämmandet av kostnadsersättning åt riksdagsman bör enligt utredningens mening utgå ur kommunalskattelagen.

Därest det framlagda förslaget i huvudsak kommer att godtagas, uppstår alltså fråga om revision av kommunalskattelagens stadganden om beskattning av ersättning till riksdagsmän. Härvid framstår det såsom naturligt att själva arvodet för riksdagsmannauppsdragets fullgörande blir underkastat de allmänna reglerna om avdrag från intäkt av tjänst i 33 §

kommunalskattelagen. I den mån riksdagsman — såsom otvivelaktigt allmänt är fallet — haft särskilda kostnader för sitt uppdrag, vilka icke avses skola täckas av traktamentet, bör dessa sålunda utan ändring av sistnämnda lagrum bli avdragsgilla vid taxeringen. Däremot synes — i anslutning till utredningens förslag — ur 32 § 3 mom. kommunalskattelagen böra borttagas den bestämmelse, som avser kostnadsersättning till riksdagsman.

Då det icke förefaller osannolikt, att bestämmelserna om ersättning till ledamöterna av kyrkomötet även kommer att revideras, kan det finnas skäl att överväga, huruvida icke även de särbestämmelser som rör dessa i samband med revision av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen bör borttagas ur stadgandet.

Under återopande av vad som ovan anförts får vi alltså hemställa,
att riksdagen för sin del ville antaga sådana ändringar i
kommunalskattelagen som framgår av motiveringen samt att
bevillningsutskottet måtte utarbeta erforderlig lagtext.

Stockholm den 16 januari 1959

Bengt Elmgren

David Ollén